

Inleiding

“Drugs, het is allemaal troep waar je nooit aan moet beginnen. Degene die het gebruiken zijn idioten die de criminaliteit in stand houden en bloed aan hun handen hebben.”

Ons land kent miljoenen van deze idioten. Volgens dit door de overheid opgedrongen frame hebben zij dus allemaal bloed aan hun handen. Ik beken: daar ben ik er een van. Vijftigplusser, getrouwd, vader van twee volwassen kinderen, kleine zelfstandige en belastingbetaler zonder strafblad. Regelmatig gebruik ik legale, gereguleerde drugs en af en toe illegale, niet-gereguleerde drugs. Dat doe ik zo verantwoord mogelijk, met veel plezier en met een positief effect op mijn algehele staat van zijn. En met mij dus miljoenen anderen. Heb ik bloed aan mijn handen? Wellicht een beetje. Maar dat bloed verbleekt bij de zeeën van bloed die aan de handen van de overheid kleven – een overheid die al eeuwenlang sommige grote drugsproducenten ongemoeid laat voor politiek en economisch gewin.

Dit boek vertelt een ander verhaal over drugs. Het wijkt sterk af van het geëigende frame dat je normaal gesproken hoort – je bent dus gewaarschuwd. Het is ten eerste een persoonlijk verhaal over hoe ik als kind opgroeide op een groot zeilschip, in een gezin met een verslaafde vader als kapitein, type Jack Sparrow, aan het roer. Over hoe ik die last een half leven met me meesleepte, totdat drugs me hielpen om daarmee in het reine te komen. Het is ook een verhaal over verleiding. Over hoe ons brein tegenwoordig op industriële schaal verleid wordt, op een manier zoals in

miljoenen jaren evolutie nog nooit is voorgekomen. Want er zijn nog nooit zoveel verleidingen geweest, nog nooit zoveel mensen massaal aan blootgesteld, en de toegediende dosis is nog nooit zo hoog geweest. Vooral de afgelopen dertig jaar zijn ongeëvenaard. Daarnaast gaat dit boek in op de geschiedenis van drugs. Een geschiedenis die veel vreemder is dan we denken. We zijn collectief vergeten waarom dingen zijn zoals ze zijn en waarom we doen wat we doen. We kijken nog steeds naar drugs door de lens van eeuwen gecultiveerde angst, controledwang en de politieke ambities van witte mannen die al lang onder de grond liggen. Want drugs hebben ons als mensheid veel ellende gebracht, maar ook vooruitgang, inspiratie, ontdekkingen en genezing. Ze vormen een essentieel onderdeel van wie we zijn. We kunnen daar niet omheen, hoe hard we dat ook proberen.

Drugs hebben een enorme invloed op mijn leven gehad. Als kind hebben ze me beschadigd, als volwassene hebben ze me geholpen te begrijpen, te voelen en te helen. En precies dat spanningsveld tussen schuld en bevrijding loopt als een rode draad door dit boek. Want soms doe je iets wat de maatschappij als fout bestempelt, maar wat voor jou juist helend en goed blijkt te zijn. Dan is het dus niet fout, maar goed.

Niets uit dit boek moet je beschouwen als een aansporing om drugs te gaan gebruiken. Het is en blijft voor iedereen een individuele keuze. Dit boek gaat over mij en de keuzes die ik persoonlijk heb gemaakt en maak. Je bent als lezer zelf verantwoordelijk voor je eigen keuzes. Kun je dat niet aan, leg dit boek dan nu weg. Het idee dat drugs ook een positieve kracht kunnen zijn, is de gevestigde orde een doorn in het oog. Men wil immers volgzame, productieve werkbijeen, geen vrije geesten die het *perpetuum mobile* van het allesverslindende, op aandacht en verleiding draaiende kapitalisme ter discussie stellen.

Dit boek heb ik in de eerste plaats voor mezelf geschreven. Omdat ik moest afrekenen met de spoken uit mijn verleden. Omdat ik wilde begrijpen wat er speelde in mijn brein, en hoe drugs en de wereld daar invloed op hebben. Het was dit verhaal dat in mij zat en eruit moest. Maar ik ben zo arrogant om te denken dat je er als ouder met opgroeiende pubers, als jongere, als familie van een verslaafde of als doorgewinterde vijftigplus-partypiraats, ook wat aan kunt hebben. Ja, ik heb het tegen jou. Vanaf het eerste moment dat ik besloot dit boek te schrijven, nam ik me één ding voor. Ik zou mijn broek volledig laten zakken. Geen geheimen, geen taboes, geen mooi-weer-spelen.

Dus dit is wie ik ben.

Poedelnaakt.

Ook als dat niet altijd even fraai is.

Ben je nieuwsgierig, bereid om anders te gaan kijken, of wil je beter begrijpen waarom we doen wat we doen: lees dan vooral verder.

Ik beloof je: *het doet je wat!*